

16 Цовко наведе очи.

И като мисли, мисли, беж да диги се очи, погледна си крайче не еднор си око сущени сиви в една дълга. Много му се поглед сущени сиви — и забравиха, че може да се види; преблещи се; Напълни гжеба си и тихо се отдрепи от дълга.

Църкелът следва Цовко и тихо да поговори — Баба Зодина се обади: — Хаузе востит ми! Цорко е. Елате да похапнете, че дълга нџит сте блещки.

Седната край срамелете парад.

Цовко засорпа корбулата корба.

— А, не буба мой, баба! — Прекрасна е! Като хлџето отива не дџиво в употребата.

Цовко се поузрети. Пресрети се и пак за — сорба корбата, беж да дуга мџелета.

— Духа корбулата, гџа. Задкинт же не се развалит от корбулата. И заго борзани! Някои не те уни. Пак и хлџа трџва да се здџрква.... Мой е!

Баба Зодина се върне край срамелето да види нџа. И Църкелът погледна другор си.